



Arrest

nr. 61 416 van 13 mei 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 januari 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DER HASSELT, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 30.08.2010 door (D.M.) geboren te (...), op (...) en van Turkse nationaliteit, geweigerd.

Reden van de beslissing:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt

onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste één jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 11 van het KB van 05.07. 2010).

Betrokkene brengt volgende bewijzen voor de relatie aan:

- Een attest inburgering dd 09.09.2010, een e-mail van stad Antwerpen dd 03.05.2010, een aankoopbon dd 12.12.2009, dd 01.01.2010 en dd 31.03.2010: aangezien betrokkene een aanvraag gezinshereniging indiende op 30.08.2010, bewijzen de recente data van deze documenten niet dat betrokkenen elkaar reeds minstens één jaar voor de aanvraag kenden of reeds één jaar voor de aanvraag hebben samengewoond.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom aan betrokkene geweigerd.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van een beginsel van behoorlijk bestuur, nl. het materieel motiveringsbeginsel. De beslissing is kennelijk onredelijk genomen, omdat uit het administratief dossier wel blijkt dat partijen een relatie hebben van minstens 1 jaar. Op 31.12.2009 diende verzoeker immers een regularisatieaanvraag in waarin ook wordt vermeld dat hij een duurzame relatie heeft met mevr. (C.Z.). De regularisatieaanvraag wordt helemaal niet vermeld in de bestreden beslissing. De bestreden beslissing is genomen op 20.01.2011, d.i. meer dan 1 jaar na de indiening van de regularisatieaanvraag waar gewag wordt gemaakt van het feit dat verzoeker een relatie heeft met mevr. (C.).”

2.1.2. Verzoeker verwijst naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die hij op 31 december 2009 (uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker deze aanvraag op 4 januari 2010 indiende) zou hebben ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en waarin hij vermeldde een duurzame relatie te hebben met mevrouw C. Hij betoogt dat uit de stukken van het dossier dan ook blijkt dat de partijen een relatie hebben van minstens 1 jaar.

Verzoeker diende op 30 augustus 2010 een aanvraag in bij de gemeente als familielid van een burger van de Unie dat zelf geen burger van de Unie is en valt onder de toepassing van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, waarin het volgende wordt bepaald:

“§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een

geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon. (...)“

Uit artikel 11 van het Koninklijk besluit van 5 juli 2010 blijkt wat volgt:

“Het stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens een jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken op legale wijze in België of een ander land te hebben samen gewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste een jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden, dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.”

Het komt aan verzoeker toe om met alle middelen van recht het duurzaam en stabiel karakter van de relatie, zoals gedefinieerd in de Vreemdelingenwet en in artikel 11 van voornoemd koninklijk besluit, aan te tonen. Verzoeker werd dan ook op 29 november 2010 uitgenodigd om deze bewijzen voor te leggen,

waarna hij de volgende stukken overmaakte: verklaring van wettelijke samenwoning van 21.04.2010, attest van inburgering van 09.09.2010, Email van de stad Antwerpen van 03.05.2010 en aankoopbons van 12.12.2009, 01.01.201 en 31.03.2010.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij alle voorgelegde documenten in overweging heeft genomen doch dat er geoordeeld werd dat deze niet als afdoende bewijs kunnen worden aanvaard. Er werd in de bestreden beslissing dan ook terecht gesteld dat aangezien verzoekers aanvraag op 30 augustus 2010 werd ingediend, de recente data van de door verzoeker voorgelegde documenten niet bewijzen dat verzoeker en zijn partner elkaar reeds minstens één jaar voor de aanvraag kenden of reeds één jaar voor de aanvraag hebben samengewoond. Er werd dan ook geoordeeld dat deze documenten onvoldoende zijn om een duurzame en stabiele relatie aan te tonen van tenminste één jaar. Verzoekers verwijzing naar de op 4 januari 2010 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, doet geen afbreuk aan wat voorafgaat.

Verzoeker vraagt in feite van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat deze zijn beoordeling in de plaats stelt van die van de administratieve overheid. De Raad is hiervoor echter niet bevoegd en kan enkel een wettelijk toezicht uitoefenen om na te gaan of de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, die correct heeft beoordeeld en op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001). Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 8 EVRM en van het evenredigheidsbeginsel. “Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”. Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m. b. t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.” Indien het recht op verblijf zal worden geweigerd zal verzoeker gescheiden worden van zijn partner met wie hij een duurzame relatie heeft. Mevr. (C.) heeft geen banden met Turkije, zodat van haar niet kan verwacht worden dat zij haar partner in Turkije zou vervoegeen. Dit zou een schending zijn van het evenredigheidsbeginsel.”

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat

om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM er aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu refereert verzoeker naar de band die hij heeft met zijn partner, om daaruit af te leiden dat er sprake is van een gezinsleven. De gezinsband tussen partners wordt verondersteld.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Betreffende de positieve verplichting

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker voert aan: *"Mevr. (C.) heeft geen banden met Turkije, zodat van haar niet kan verwacht worden dat zij haar partner in Turkije zou vervoegen."* Verzoeker brengt niet eens een begin van bewijs bij om aan te tonen dat er hinderpalen zijn voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC